

8. KTO SÚ RYBONOH OVI RODIČIA?

„Počkaj... ako to myslíš?“ spýtal sa Štikút.

„Myslím to tak,“ odvetil Rybonoh vzrušene, „že ma našli ako bábätko v tomto koši na homáre!“ Zhodil si kôš, ktorý niesol na chrbte, a ukázal ho Štikútovi.

„To je ruksak,“ povedal Štikút.

„Na ruksak som ho prerobil,“ vysvetlil Rybonoh ešte celý červený a stále s tým šialeným pohľadom, „lebo kôš na homáre som nepotreboval. Našli ma ako bábätko práve v tomto koši na homáre. Zanieslo ma tu do prístavu a niekto ma vylovil. A určite som sa sem doplavil až z Amoku!“

„Možné to je,“ prisvedčil Štikút zamyslene. „Ale do vody ťa mohol dať HOCIKTO. Aj sklony k amoku máš, lenže to nie je to isté, ako byť riadnym, zavýjajúcim, úplne vyšinutým AMOKOM...“

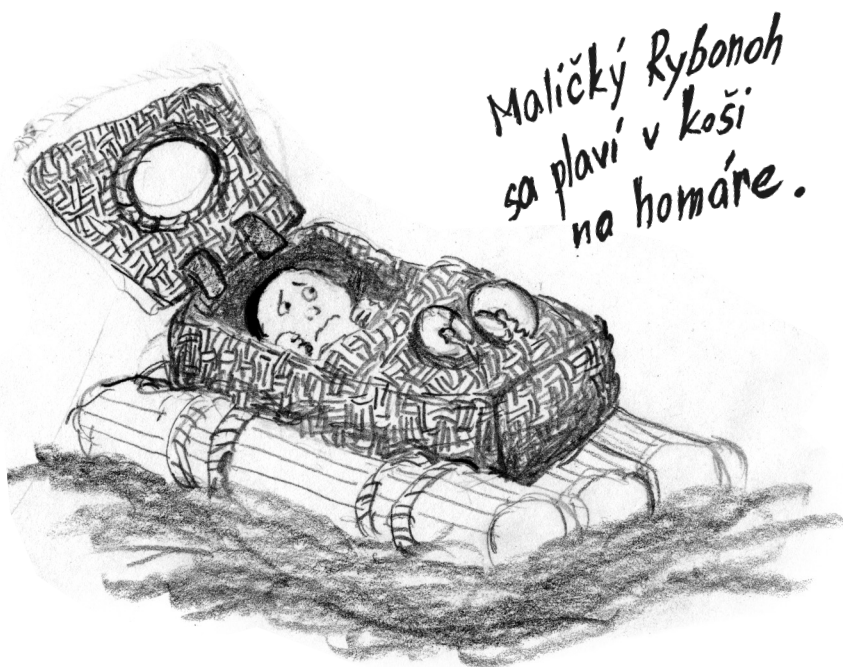
No Rybonoh nepočúval a NAOZAJ vyzeral ako Amok, keď tam stál a vykrikoval: „Už viem, čo urobím! Osud ma k tomu dotlačil! Toto je výprava, po ktorej sa *konečne* stanem hrdinom... HNEĎ sa vydám na Amok, a SÁM naplním tento kôš na

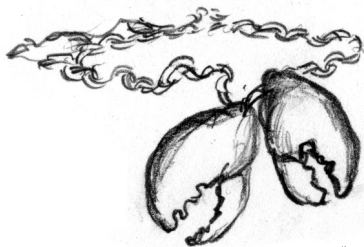
homáre piatimi hrncami medu a vrátim sa sem. Nikto nebude musieť riskovať život a vyrazím Soplínosovi z tváre ten nafúkaný úsmev. POTOM sa mi všetci prestanú smiať.“

Štikút civel na Rybonoha s otvorenými ústami. „Ale dnes je spln! Amokovia budú vystrájať, šalieť na ich Nočnom obrade!“

„Tým lepšie!“ zvolal Rybonoh nadšene. „Pridám sa k nim!“

Štikút chlácholivo povedal: „Vieš čo, Rybonoh? Myslím, že Pahlť mal pravdu. Musíš ísť domov a trochu si poležať.“

*Homárie klepetá' ktoré
sa našli pri maličkorn
Rybonohovi. (Teraz ich
nosi ako na'hrdelník)*

Rybonoh sa
zatváril spurne.
„Vidím, že mi nechceš
DOŽIČIŤ, aby
som šiel sám
a stal sa
hrdinom.“

„Ale áno...“
odvetil Štikút
stále tak

chlácholivo, „len nie práve

DNES VEČER...“

Štikút odviezol priečneho, poblázneného
Rybonoha preč a zdalo sa, že tým sa celá vec
skončila.

No keď sa neskôr Štikút šiel pozrieť, či je
Rybonohovi už lepšie, nebolo po ňom ani stopy.
RYBONOH, KÔŠ NA HOMÁRE, KIAHNIAR,
všetko bolo preč.

Pod kameňom pri Rybonohových dverách bol
však zastrčený lístok, adresovaný Štikútovi.

Rukopis vyzeral ako domotaná, nesúvislá
čarbanica a naznačoval, že Rybonoha amok ešte
celkom neopustil.

Milý Štikút

odišiel som na Amok, lebo všetko
je to moja vina a mám šancu nebyť
PODARENÝM ŽARTOM, ale stať
sa hrdinom.

Ak ma Amokovia chytiť, myslím,
že mi nič neurobia, keď im poviem, že
som s nimi vrodina.

Nechod za mnou.
Chcem to urobiť sám.

Maj sa pekne,
Rybouh.

P.S. Daj odo mňa Psiemu dychovi Tlkovi
veľký bozk.
P.P.S. Myslím, že moja mama
bola čajník.

„Ó, Thorove nechty!“ Štikút stiesnene prestúpil z nohy na nohu. „Mal by som ísť za ním, nie? Nemal som ho nechať samého! ČO mám robiť?“

Čo *mal* Štikút urobiť?

Z trpkkej skúsenosti vedel, že keby šiel za otcom, Chladnobrv Obrovský by nepokladal Rybonoha za takého dôležitého, aby ohrozil celý kmeň príchodom na Amok za splnu mesiaca.

„Musím ísť za ním na Amok sám,“ povedal Štikút.

„NIE, nie, nie, nie, nie!“ zakrákoril Bezzubý, ktorý zlietol Štikútovi na hlavu. „N-n-nie dobrý nápad. Stále ma n-n-nepočúvaš... Poďme domov, Bezzubého naozaj bolí brucho...“

„Prepáč, Bezzubý,“ povedal Štikút, „ale robím si o Rybonoha trochu starosti...“

Príčina, prečo Bezzubého bolelo brucho, sa ukázala, keď chcel odletieť zo Štikútovej hlavy, a nemohol. Prichytil sa bruchom o prilbu a ostal tam trčať, zúfalo pištiac a plieskajúc krídlami.

„Čo to robíš, Bezzubý?“ spýtal sa Štikút.

„Bezzubý je p-p-prichytený,“ bedákal Bezzubý.

další náznak, že Rybonoh bol ešte trochu vyšinutý, nie?

Štikút si zložil prilbu. Strašne zvláštne.

Bezzubý sa bruchom naozaj prichytil
k prilbe.

Chladnobrvov
veľmi
dôležitý
a
špeciálny
čarodejný
kameň,
ktoreho
sa nikto
za žiadnu
cenu
nesmie
dotknúť
ani sa
s ním hrať.
**NEDOTÝKAŤ
SA**

„Bezzubý!“ zvolal Štikút.

„Dnes ráno si sa hral v izbe môjho otca.

Dúfam, že si NEZJEDOL otcov

Čarodejný kameň???!“*

Štikút opatrne odtrhol Bezzu-
bého od prilby a vzal ho na ruky.

„Dol som zvedavý, či Bezzubý
nebude od neho č-č-čarodejný...“ zapištal
Bezzubý tenkým žalostným hlasom.

Do veľkých očí mu vhrkli slzy.

„A teraz sa Bezzubý n-n-nečíti veľmi
dobre.“

